

Formænd for kommunaldirektører og socialchefer: Det er der behov for, hvis sundhedsklyngerne skal blive en succes

Vi skal opbygge et sundhedsvæsen, hvor vi spørger borgerne og træffer beslutninger sammen med dem. Vi er ikke til for vores egen skyld, men for deres.

Regeringen har præsenteret et lovforslag om at etablere af 22 sundhedsklynger på tværs af landet samt at ændre den nuværende samarbejdsstruktur mellem regioner, kommuner og almen praktiserende læger.

Sundhedsklyngerne *kan* blive et godt udgangspunkt for udviklingen af samarbejdet i det nære sundhedsvæsen. Intentionerne er gode, og det er store dele af planen såmænd også. Regionerne og kommunerne har et fælles ansvar for borgerne i deres område. Vi har ikke bare et ansvar for borgerne inden for vores eget sektorområde, men et ansvar for at skabe de bedste rammer for borgernes *hele* liv.

Men skal sundhedsklyngerne blive en succes, kræver det, at de kommer til at bygge på mindst fem centrale principper.

Lokale forhold

Først og fremmest er det vigtigt at holde fast i, at sundhedsklyngerne skal udvikles ud fra lokale forhold – ud fra lokale udfordringer, muligheder og eksisterende samarbejder og tilbud – frem for ud fra centralt udstukne retningslinjer. Kommunerne ikke ens, og det er regionerne heller ikke.

Nogle steder er man udfordrede ift. akutfunktionerne, mens man har godt styr på overgangen fra sygehus til kommune. Andre steder er man stærke på forebyggelse, men har svært ved vidensdeling på tværs.

Derudover er der allerede i dag et etableret samarbejde mellem regioner, kommuner og almen praksis. Ja, den formelle samarbejdsstruktur er kompliceret, og der er få steder, den er optimal.

Dog er det vigtigt at bygge videre på de gode samarbejdsprojekter, -tilbud og -relationer, som allerede er i gang, frem for at rive dem ned og starte forfra. Vi skal stå på skuldrene af det, der allerede fungerer, hvor vi spiller hinanden gode og gør en forskel for borgerne.

Ressourcerne skal følge med

For det andet er det afgørende, at når der sker opgaveglidning fra regioner til kommuner, skal ressourcerne følge med.

I lovforslaget står, at flere opgaver skal løses i nærmiljøet, både i praksissektoren, i kommunerne og i hjemmet. De kommunale medarbejdere er dygtige, og kan sagtens håndtere en større del af borgernes sundhedsforløb. Men kun hvis ressourcerne følger med.

Vi skal kunne ansætte det nødvendige personale og afsætte den tid til opgaveløsningen, som der er behov for. Desuden kan opgaveglidningen til kommunerne ikke ske hurtigere, end vi kan nå at rekruttere medarbejdere til at løse opgaverne. Nærhed er godt, ja, men ikke uden kvalitet.

De praktiserende læger tættere på

Vi mener også, at de praktiserende læger bør tænkes tættere ind i det tværsektorielle sundhedssamarbejde. I lovforslaget foreslås at nedlægge de regionale sundhedskoordinationsudvalg og praksisplanudvalg for at erstatte dem med et sundhedssamarbejdsudvalg for hver region, hvor almen praksis ikke er repræsenteret. Vi hilser forenklingen velkommen, men vi ser det som en udfordring, at der lægges op til at reducere inddragelsen af de praktiserende læger. Almen praksis er en uhyre vigtig del af det lokale sundhedssamarbejde, både i sundhedsklyngerne og i regionerne.

Borgerne i centrum

Derudover opfordrer vi til at bygge en model, der i endnu højere grad, end der er lagt op til, fokuserer på at inddrage borgerne selv og deres pårørende. Vi bør ikke blot have et patientinddragelsesudvalg, der *kan* inviteres til dialogmøder om konkrete emner eller med i "relevante" arbejdsgrupper og udviklingsprojekter.

Borgerne skal med ind omkring bordet, hvor beslutningerne træffes, og vi skal opbygge at sundhedsvæsen, hvor vi spørger borgerne og træffer beslutninger *sammen* med dem. Vi er ikke til for vores egen skyld, men for deres.

Holde fast i træningsbanen

Sidst, men ikke mindst opfordrer vi til, at der de første år bliver plads til at holde fast i træningsbanen. For at få de bedste sundhedsklynger skal vi sikres tid og mulighed for at øve os, teste løsninger af og løbende tilpasse og udvikle indsatserne, så de giver størst mulig værdi for borgerne. Vi skal have frirum til at finde vores egne ben.